ja mõni tük suitsetud sea- ja lambaliha kaasa wõeti; aga .alli ukse murdmine äratas pererahwa uneſt, kus röövlid põgenema läksid. Kül oli teisel pääwal igaltpoolt rahwas wäljas, warga jälgi tagaajamas, siiski ei saadud üleannetumateſt kedagi kinni, ega leitud nende paku-urgaſt. Jüri naene oli hommiku aida ukse eeſt ühe weriſe kirju kinda maaſt leidnud, mis nii palju näis tunnistama, et Konglamäe mõrtſukas nende aidakiſkjate hulgas wõis olla. Warastud hobuſed ja muu wara olid kui maa olla sulanud, et neiſt midagi pikemalt näha ega kuulda ei saadud. Selle kurwa öega jätame natuke Jüri warastuſe kahju kaebama maha ja lähme senni tühjelt teiste priimeeste lugu waatama.

„Endine Konglamäe toa Jaakub oli, kuda juba nimetaſin, Urwakas junkru iſandaks, tema kaks poega Tallinnas koolis ja wanem tütar Wihteri mõiſas „mamſeliks,“ kes enam maaſikaſt teiste nähes näpuga suhu ei piſtnud, waid nööpnõela ehk ſukawarda otſas. Junkru tütreſt ja mõiſas kaswand inimeſe loomaſt on Saks kohe walmis ja arwab ka palju suitſu toas kaswanud, kui teiſi ſulgi natuke ſelga ſai, ehk oma kalliſt maa-keelt wõera sõnadega hakas raiskama, ennaſt kohe Saksaks ja teisteſt tüki kõrgemaks. Ehk kül mõiſaherra eſimeſtel aastatel Jaakubi teenistuſega wäga rahul oli ja kuſtki poolt süüd ei leidnud, siiski pani mõiſa rahwas aega mööda mõnekorra tähele, kes ika walitſeja peale kõige teraſemalt waatawad, et junkru iſanda ſilmad õhtu wasta enamiſt kirjud ja keele paelad kanged olid; mis

ehk talwe aeal ka külmaſt wõis tulla. Se lugu sündis aega mööda ika sagedamaſt, enamiſt siis, kui Saksad kodunt olid läinud. Jaani- ja paastu-kuul, kus herra kaks ja kolm nädalat järestiku Tallinnas aſet pidas, ja walitſus Jaakubi hooleks üksi oli, leiti junkur enamiſt igapääw määritud ja purjes. Kui Saksad koeu tulid, ulatas ſelle juhtund wõeraliku asja jut ka nende kõrwu, aga herra ei uſaldannd mite kohe tühja rahwa lori peale, waid arwas seda kadeduſeks, ſeſt et rahwas kõik, üks enam, teine wähäm, Jaakubit waljuſe päraſt wihkaſid. Jut läks aega mööda ika laiemaks ja tõuſis juba mõnelt poolt ülesſe, mispäraſt herra wiimaks ſalamahti nõuuks wõtis, lugu pikemalt iſe läbikatſuda, iſeäranis, kui mõnda lonkamiſt mõiſa tallitustes, ja ekſitusi aida- ja keldri-wäljaandmiſe raamatutes oli leidnud. Saksad läksid wõetud wiiſil Tartu-maale enne jõulupühi wõerſiks, kus praua wanemad ja sugulaſed elaſid, ja kuſt reiſi teelt naad ial enne tagaſi ei tulnud, kui nädal ehk rohkem päraſt kolmekuninga pääwa. Mis wiga ſeal junkrul pühaſi pidada ja rahwaſt walitſeda, kus mõiſa wanemid kodu ei olnud, waid tema herra aſemel otſaſt otſani kõik asjad üksi toimetas. Et ſel aeal mehel enam muret ja ſelget aru tarwis läks kui muidu, unuſtas Jaakub juba enamiſt eſimeſel pääwal, ja elas oma kurja himu järele. Kuda mitme joobnud mehega lugu, kes muidu lepilikud, aga wäſind pääl wäga tigedad ja riidlikud näitawad, nõnda ka meie junkru iſand Jaakub, kes prillis ſimil alati sõimas, wandus, käratſes ja igaskohas tühjaſt tuuleſt tüli otſis.